

Hr. Kragh maa endogsaa i Dag sige, at der er udmærket saglig Mening i vort Forslag; men man kan ikke gaa med dertil, fordi Kasserne endnu ikke er lukkede; man kan ikke gaa med til at give Ministeren Bemyndigelse til at støtte Kasserne den Dag, der bliver Grund dertil. Jeg maa hertil maaske endvidere føje, at mest typisk er vel nok de to Oppositionspartiets Bemærkninger i Betænkningen angaaende Sammenlutninger af Privatfunktionærer, som med store Opofrelser har opretholdt en privat Arbejdsledighedsforsikring, men som nu rammes meget haardt af denne Krise, saaledes at store Dele af Funktionærstanden er overordentlig ulykkeligt stillet. Naar man læser de to ærede Oppositionspartiets Udtalelser i Betænkningen, er der ingen Grænser for den Sympati, man har for disse Funktionærer. Hvis Funktionærerne kunde leve af Sympati, vilde de komme til at henleve Resten af deres Liv i Vellevned, efter hvad der er udtrykt i Betænkningen. Men efter denne megen Sympatitilkendegivelse bemærkes det, at saafremt Spørgsmaalet skal tages op, maa det ske paa en anden Maade, det maa først afklares, og naar det er afklaret, maa andre tage Initiativet. Men der er ingen Realiteter i de Bemærkninger, de to ærede Partier her har fremsat. Derfor siger jeg, at det i Virkeligheden er et Stykke typisk Oppositionspolitik, der her foreligger. De to ærede Partier støtter mere end andre en Politik paa det økonomiske Omraade; som nødvendigvis maa medføre en overordentlig omfangsrig og langvarig Krise; men naar Krisen er kommet, saa forhaler man og standser alle de Forslag, der tager Sigte paa at afhjælpe den, og man nægter at hjælpe de Mennesker, der uden Skyld slaas ned af Krisen. Det er en overordentlig bekvem Politik, men jeg tror ikke, den holder.

Socialministeren (Borgbjerg): Selv om jeg kunde have ønsket videregaaende Ændringer i og Tilføjelser til den gældende Arbejdsløshedslovgivning, er det mig dog en Glæde, at der i Folketinget er opnaaet et Flertal for de her foreslaaede Ændringer, der vil være en midlertidig, men væsentlig Forbedring af den bestaaende Ordning, og som der altsaa er Udsigt til at faa gennemført her i Tinget. Jeg kan jo ikke komme

længere end til, hvad der er gennemførligt, det gælder enhver Minister. Men det, som foreslaas gennemført i dette Ting, rummer, som sagt, væsentlige Fremskridt, og derfor glæder jeg mig over Ændringsforslaget og har ogsaa i Udvalget givet fuld Tilslutning dertil.

Modstanderne af dette Forslags Gennemførelse fremhæver for § 1's Vedkommende, at det er unødvendigt, der er ikke nogen virkelig Nød, det er i alt Fald ikke dokumenteret. Men det er jo oplyst i den Skrivelse, som de to ærede Medlemmer henviste til, at der for en Del Kassers Vedkommende er *overvejende Sandsynlighed* for, at de i den nærmeste Fremtid vil være inde i vanskelige Forhold. For een af dem, den meget store Kasse, Arbejdsrådene, er det kommet saa hurtigt, har „den nærmeste Fremtid“ været saa nær, at man simpelt hen ikke kunde vente paa, at Rigsdagen gjorde Lovforslaget færdigt; man var i saa haard Nød, at man maatte gaa til Stat og Bank for at faa et Laan paa kort Frist og paa meget skrappe Betingelser. Men der er tillige andre Kasser, der snart kan komme i lignende Vanskeligheder, om de ikke allerede er kommet i dem. Nu siger det ærede Medlem Hr. Kragh, at det er tids nok at bringe Hjælp, naar Krisen er der. Jeg mener dog, at det maa være forudseende Politik at indrette sig saaledes, at der, naar Nødvendigheden er der, ogsaa er Adgang til at hjælpe. Det er for sent at kaste Brønden til, naar Barnet er faldet i, for sent, naar Arbejdsløshedskasserne en skønne Dag staar og mangler Midler til at opfylde deres vedtægtsmæssige, for saa vidt lovmæssige, Forpligtelser. Selvfølgelig skal Kasserne i Tide forberede sig paa en Krise, men det har de ogsaa gjort. Jeg anførte ved første Behandling, hvilke overordentlig store Ofre Arbejderne bringer for deres Arbejdsløshedsforsikring. Men som baade mit Partis ærede Ordfører (J. P. Nielsen) og det ærede Medlem Hr. Dahlgaard har fremhævet, er den nuværende Krise af en aldeles enestaaende Art. Ja, vi havde i 1921—22, da det ærede Medlem Hr. Kragh var Indenrigsminister, Arbejdsløshedsminister, en Krise, der maaske — det ved for øvrigt ingen i dette Øjeblik — i Omfang og Varighed stod paa Højde med eller endogsaa overgik den nuværende. Aarsagen var en lignende som